

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: A., narozen X,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Umarem Switatem,
se sídlem Dědinova 2011, Praha,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2021, č. j. CPR-251093-3/ČJ-2021-930310-V240,

takto:

Žaloba se zamítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 8. 2021, č. j. KRPS-247543-64/ČJ-2020-010035 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění pozdějších předpisů, uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 18 měsíců.

2. Žalobce namítá nezákonnost, nesprávnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tvrdí, že byl tímto rozhodnutím v řízení, které jeho vydání předcházelo, zkrácen na svých procesních právech. Poukazuje na argumenty, které uvedl v řízení před správními orgány, zejména poukazuje na obsah svého odvolání, které podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovanému vytýká, že se s návrhy na provedené dokazování a jeho argumentací správně nevypořádal.
3. Žalobce dále uvádí, že žije na území České republiky několik let. Žije zde v rodinné domácnosti se svojí družkou, která je státní příslušnicí České republiky. Žalobce a družka plánují realizaci rodinného života na území České republiky, neboť družka odmítá opustit Českou republiku a následovat žalobce do jiné země. Žalobce má na území České republiky vytvořeno kvalitní rodinné a sociální zázemí a nemá se kam vrátit. Je všeobecně známo, že v zemi původu žalobce dochází k porušování základních lidských práv a svobod, Indie není bezpečnou zemí, mimomanželské soužití a sňatky s osobou jiné etnika jsou nepřípustné. S ohledem na uvedené okolnosti rodinné soužití nemůže být realizováno v jiné zemi. Žalobce žalovanému vytýká, že se řádně nevypořádal s jeho rodinnými poměry na území České republiky. Nevypořádal se ani s délkou pobytu na území, s jeho asimilací a integrací. Žalovaný, aniž by provedl navrhované dokazování (zejména výslech J. H.) a aniž by zjistil skutkový stav věci, dospěl k nesprávnému závěru, že se žalobci nepodařilo nezpochybnitelným způsobem prokázat, že splňuje podmínku trvalého partnerského vztahu s občanem Evropské unie. Správní orgány žalobce zkrátily na právu na spravedlivý proces a nedaly mu možnost svá tvrzení prokázat zvláště za stavu, kdy žalobce nemohl existenci trvalého partnerského vztahu doložit oddacím listem. O to více vyvstala potřeba provést navrhované dokazování, tj. realizovat další pobytové kontroly a vyslechnout navrhované svědky. Ve správním řízení je možné provedení důkazu odmítnout jen za situace, kdy tvrzen skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení nebo tehdy pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, či pro jeho nadbytečnost, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najiho.
4. Žalobce dále uvádí, že napadené rozhodnutí je s ohledem na okolnosti daného případu nepřiměřeně tvrdé a je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, jeho družky i přátel. Napadené rozhodnutí znamená odloučení životních partnerů a rozbití funkčního rodinného vztahu. Žalobce má za to, že správní orgány měly dokazování doplnit o zjištění kvality a intenzity partnerského vztahu, zjištění míry vzájemné závislosti žalobce a družky a to nikoli jen formálně. Správní orgány měly prověřit možnosti zpětné integrace žalobce, který se zde asimiloval a zaintegroval a který není schopen žít v zemi původu. Žalovaný nepostupoval v souladu se správním řádem, nezjistil skutkový stav věci, čímž rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností, zejména pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní vyhoštění má být opatřením, nikoli trestem a za daného stavu věci není na místě je ukládat. Žalobce tvrdí, že jsou správní orgány i soudy povinny se kdykoli v průběhu řízení zabývat všemi skutečnostmi, které jsou významné k posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníků. Správní orgán důkladně nezkoumal, do jaké míry se mají oba partneři rádi, blíže nezkoumal vedení společné domácnosti ani plány žalobce a družky do budoucna. Správní orgán se nesnažil zjistit bližší okolnosti jejich soužití, nezkoumal aktuální stav. Nezkoumal, do jaké míry je žalobce na družce závislý, do jaké míry jsou oba závislí na životě na území České republiky, nezabýval se ani dalšími

rodinnými či přátelskými vazbami žalobkyně s osobami žijícími na území České republiky. Nezkoumal, do jaké míry vzniká žalobci újma citová a materiální. Žalobce dovozuje porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, neboť rozhodnutím správní orgán nepřiměřeně zasáhl do soukromého a rodinného života žalobce a jeho družky. Správní orgány měly pečlivě zkoumat nejbližší rodinné vazby žalobce na území České republiky. Správní orgány tak měly učinit v souladu se zásadou zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Správní orgány při svém rozhodování nepostupovaly v souladu s principem přiměřenosti, který je jedním z esenciálních znaků právního státu, neboť správní orgán řádně neposuzoval výše neznačenou relaci mezi zájmem na ochranu před protiprávním jednáním cizince a zájmem na ochranu soukromého života. Žalobce má za to, že intenzita veřejného zájmu na tom, aby mu bylo uloženo správní vyhoštění, nedosahuje intenzity veřejného zájmu na ochraně jeho osobního a rodinného života. Nuceným odloučením, které by následkem nepřiměřeného rozhodnutí nastalo, není nepřiměřeně sankcionován jen žalobce, ale i jeho družka a přátelé, kteří žijí na území České republiky.

5. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.
6. K jednání soudu dne 17. 2. 2022 se účastníci nedostavili a soud proto projednal věc bez jejich přítomnosti.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Žalobce přicestoval na území České republiky v roce 2017 na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností do 30. 11. 2018. Dne 5. 6. 2018 požádal o souhlas se změnou zaměstnavatele, který mu nebyl udělen pro nesplnění požadavků. Žalobce následně dne 14. 11. 2018 podal žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu a souhlas se změnou zaměstnavatele. Obě řízení byla v lednu 2019 zastavena. Vylepené vízové štítky č. 900245393 s platností do 29. 1. 2019 a č. 900251189 s platností do 30. 3. 2019 do cestovního dokladu účastníka řízení byly pak dne 23. 1. 2019 zneplatněny. Následně byl žalobci udělen dne 27. 3. 2019 výjezdní příkaz č. GA0308773 s platností od 27. 3. 2019 do 6. 5. 2019. Žalobce v době platnosti výjezdního příkazu nevycestoval a dne 10. 4. 2019 podal na ministerstvu vnitra (dále jen „ministerstvo“) žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. Podáním této žádosti nebylo žalobci přiznáno oprávnění k pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, neboť ke dni podání žádosti neprokázal trvalost vztahu s uváděnou partnerkou paní N. E. K.. Dne 21. 10. 2019 uvedl novou partnerku, a to paní Ni. K., nicméně opětovně neprokázal trvalost vztahu s uváděnou partnerkou a ani v tomto případě mu nebylo přiznáno oprávnění k pobytu. Oprávnění dle § 87y zákona o pobytu cizinců mu bylo přiznáno až dne 19. 12. 2019, na

základě toho, že nově uváděná partnerka účastníka řízení paní Kováčová uvedla novou skutečnost, a to, že je těhotná, přičemž toto doložila těhotenským průkazem. Na základě této skutečnosti bylo žalobci přiznáno oprávnění k pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, a toto bylo osvědčeno vízovým štítkem č. 900352003, který byl žalobci udělen s platností od 6. 1. 2020 do 4. 4. 2020. Dne 19. 2. 2020 pak žalobce oznámil změnu svých osobních poměrů, kdy v mezidobí navázal nový partnerský vztah s paní G. H. a uvedl, že mají od konce prosince 2019 sdílet společnou domácnost. Ministerstvo znovu posoudilo, že v daném případě se opět nejedná o vztah trvalý a vydalo usnesení, kterým osvědčení ve formě vízového štítku č. 900352003 zrušilo. Účinky tohoto usnesení nastaly ke dni doručení tohoto usnesení, tedy dne 2. 3. 2020.

9. Dne 5. 10. 2020 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. V rámci svého výsledku žalobce mimo jiné uvedl, že se se svou současnou přítelkyní seznámil v říjnu 2019 a od ledna 2020 spolu žijí. Nyní plánují svatbu. V České republice žije jeho teta. Právě při návštěvách tety se seznámil se svou přítelkyní (která je tetinou kamarádkou), jelikož obě žijí ve stejném domě. Dále uvedl, že v případě návratu do Indie by se vrátil ke své matce, kde bydlí rovněž jeho bratr a sestra.
10. Dne 4. 11. 2020 byla provedena pobytová kontrola na adrese X. Paní H. byla zastižena v bytě své matky. V bytě, kde má žít se žalobcem byla zastižena teta žalobce. Paní H. nevěděla, kde mají ona a žalobce uložené oblečení. V bytě nebylo žádné dětské oblečení či učebnice apod. Podle policie bylo dle chování paní H. a tety žalobce zjevné, že soužití žalobce s paní H. není skutečné a naopak jako skutečné se jeví soužití paní H. a jejích dětí v jiném bytě téhož domu s její matkou. Na otázku, kde žalobce pracuje, paní H. uvedla, že v restauraci na náměstí, nebyla však schopna uvést, na kterém.
11. Dne 10. 5. 2021 byla provedena pobytová kontrola na adrese X. V bytě, kde měla bydlet paní H. se žalobcem nebyl nikdo zastižena. Dle sousedů se cizinci z daného bytu odstěhovali. Dne 11. 5. 2021 byla paní H. kontrolována v zaměstnání. Uvedla, že se žalobce dne 10. 5. 2021 odstěhoval, ale neví kam, je to prý někde v X.
12. Dne 20. 5. 2021 byl proveden výslech paní H., v němž uvedla, že se žalobcem bydlela v bytě č. 27, který museli uvolnit pro nedostatek finančních prostředků a nyní bydlí v sousedním bytě u jeho tety a jejího manžela. Uvedla, že se se žalobcem seznámila v září 2020 a v říjnu či listopadu 2020 spolu začali bydlet. Nevěděla, jak žalobce přistěhoval do ČR, ani jaké má vzdělání. Uvedla, že se o tom nebavili. Téhož dne byla provedena pobytová kontrola na adrese X. Byl zastižen pan J. K., který uvedl, že žalobce v daném bytě nikdy nebydlel. Bydlí v něm pouze on sám, jelikož jeho žena (teta žalobce, dle pana K. však jeho matka) tráví veškerý čas ve svém zaměstnání. Žalobce přišel pouze několikrát na návštěvu. V místnosti, kde dle výpovědi paní H. měla přespávat ona a žalobce, nenásvědčovalo nic tomu, že by měla být obývána. Rovněž veškeré vybavení koupelny bylo pouze „mužského“ charakteru. Téhož dne byl žalobce následně zastižen ve X v provozovně rychlého občerstvení. V tomto zařízení byla rovněž nalezena místnost, kde bylo oblečení žalobce a rozložená postel. Žalobce potvrdil, že zde přespává.
13. Dne 14. 6. 2021 navrhl žalobce výslech J. H. (bratra paní H.) a provedení aktuálního místního šetření.
14. Dne 12. 8. 2021 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobci uložil správní vyhoštění a kterým stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 18 měsíců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které

žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění uvedl, že s ohledem na skutečnosti uvedené v bodě 8 rozsudku je zřejmé, že žalobce pobýval minimálně od 5. 4. 2020 do 5. 10. 2020 na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn. Dále uvedl, že se žalobci nepodařilo prokázat, že splňuje podmínku trvalého partnerského vztahu s občanem Evropské unie. Poukázal na četné rozpory ve výpovědích žalobce a paní H. a proběhlé pobytové kontroly a uvedl, že tvrzení o intenzivním partnerském vztahu je nevěrohodné. Rovněž uvedl, že je zřejmé, že do soukromého a rodinného života žalobce rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne zcela jistě, takový zásah však je nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání. V uvedeném ohledu pak považuje žalovaný za důležité zmínit, že žalobce je dospělou, svéprávnou osobou. Vztah paní H. měl navázat již v době, kdy věděl, že jeho další pobyt na území České republiky je nejistý a mohl tedy předpokládat, že pokud bude rozvíjet vztahy na území České republiky, může se stát, že v budoucnu je nebude moci dále rozvíjet zde, neboť bude nucen území opustit.

Posouzení žaloby soudem

15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
16. Podle § 119a odst. 2 Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
17. Žalobce v projednávané věci vznesl dva okruhy námitek. V prvním z nich brojí proti tvrzeným nedostatkům napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení (nedostatečně zjištěný skutkový stav, nepřezkoumatelnost a neprovedení v odvolání navržených důkazů) a ve druhém pak zpochybňuje věcnou správnost napadeného rozhodnutí z hlediska posouzení jeho vazeb na území ČR.
18. Pokud jde o skutková zjištění správních orgánů, pak soud konstatuje, že na nich nic nedostatečného nevidí. Správní orgány vyslechly žalobce i paní H., provedly celkem tři pobytové kontroly na adrese tvrzeného pobytu žalobce a rovněž zastihly žalobce v jeho zaměstnání. Z výslechů a pobytových kontrol pak získaly řadu informací, které soud pokládá za více než dostatečné. Žalobce sám ani nespecifikuje, v čem by měla být skutková zjištění nedostatečná, spíše polemizuje s jejich obsahem a závěry, které z nich správní orgány vyvodily. Námitka není důvodná.
19. Pokud jde o přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, soud opět předesílá, že žalobce toliko obecně namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, aniž by specifikoval, v čem má toto rozhodnutí být nepřezkoumatelné. Soud proto toliko v obecné rovině konstatuje, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, proč žalovaný rozhodl tak, jak rozhodl. Ve stručnosti lze konstatovat, že správní orgány pokládaly tvrzený partnerský vztah žalobce s paní H. za toliko předstíraný a z jejich rozhodnutí je rovněž zřejmé, na základě čeho k tomuto závěru dospěly. Námitka není důvodná.
20. Konečně pokud jde o neprovedení v odvolání navržených důkazů (výslech J. H. a provedení aktuální pobytové kontroly), soud se ztotožňuje se správními orgány, že provedení těchto důkazů by bylo nadbytečné a skutkový stav byl i bez nich dostatečně

zjištěný. K tomu lze poznamenat, že v místě tvrzeného pobytu žalobce a paní H. se konaly v průběhu správního řízení celkem tři pobytové kontroly, přičemž jejich výsledky poskytly dostatečné informace pro rozhodnutí ve věci. Pokud jde o J. H., tak žalobce ani paní H. se o něm ve svých výpovědích nezmínili, při žádné z pobytových kontrol nebyl zastižena a ani nebylo tvrzeno, že by se na daném místě zdržoval. Soudu tedy stejně jako správním orgánům není zřejmé, co by tento svědek mohl k věci uvést. Ze stejného důvodu nevyhověl soud návrhu žalobce na provedení těchto důkazů v řízení před soudem. Námitka není důvodná.

21. Žalobce dále zpochybnil přiměřenost napadeného rozhodnutí s ohledem na své vazby na území ČR. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Soud se zcela shoduje se správními orgány, že z provedeného dokazování vyplývá, že žalobce ve společné domácnosti s paní H. nežil, že jejich vztah není skutečným, ale toliko předstíraným partnerským vztahem a že jejich tvrzení jsou zcela nevěrohodná. Ve výpovědích obou „partnerů“ byly zásadní rozpory (včetně např. data seznámení, které se liší téměř o rok) a jejich výpovědi byly rovněž rozporné s proběhlými pobytovými kontrolami (včetně vyjádření pana K.), ze kterých jednoznačně vyplynulo, že žalobce s paní H. na tvrzené adrese ve společné domácnosti nežije a nikdy nežil. Pokud pak žalobce uvádí, že má na území ČR vytvořeno kvalitní rodinné a sociální zázemí a nemá se kam vrátit, pak soud konstatuje, že žalobce se o žádném dalším zázemí (mimo paní H.) nezmínil (vyjma své tety) a o žádném stabilním sociálním zázemí tedy nemůže být řeč. Navíc žalobce sám vypověděl, že v případě návratu do Indie by se vrátil ke své matce a sourozencům, takže jeho žalobní tvrzení je jím samým vyvráceno. Soud tak ve shodě se správními orgány shrnuje, že napadené rozhodnutí nepochybně představuje podstatný zásah do života žalobce (jako ostatně téměř každé správní vyhoštění), nicméně není žádného důvodu se domnívat, že by šlo o zásah nepřiměřený. Nad rámec nutného odůvodnění lze poznamenat, že i pokud by žalobce s paní H. skutečný partnerský vztah měl, je potřeba zdůraznit, že tento vztah byl od počátku budován s vědomím problematické pobytové situace a žalobci tak nemohlo vzniknout legitimní očekávání na jeho zachování na území ČR. Tento nedostatek by mohly překonat jen výjimečné okolnosti, které by svědčily o mimořádnosti jejich vztahu, žádné takové okolnosti však soud ani ze spisového materiálu ani z tvrzení žalobce neshledal.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o žalobě netvrdil a ani ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Zmeškání

lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. února 2022

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce